

CRUCIADA

PRIMUL ANUL SIMULULUI

ANUL II, Nr. 91 25 Octombrie 1936

Director: † MIHAIL STELESCU
(22 Noembrie 1934 - 16 Iulie 1936)

Redacția și administrația: Calea Victoriei 142
București V

Abonamentul anual 100 lei
Instituții și Autorități 1000 lei
In străinătate 500 lei

Manuscrisele nepublicate
nu se înapoiază, se ard

Telefon: 4.28.86

APARE JOIA

SAPTAMĂNAL DE LUPTA POLITICĂ ȘI SPIRITUALĂ

2 PAGINI 2 LEI

ORIENTARI

Reincepem acum o activitate care, intreruptă un moment din cursul ei obișnuit de o salvă de gloanțe inconștiente, se cere azi mai spornică mai curajoasă, mai răscolitoare.

Sunt doi ani de când această Cruciadă a fost pornită din avântul generos al unui om care s'a desolidarizat de putregai, dornic de puritate și lumină.

Puțin au fost acei ce l-au înțeles și l-au urmat. Unii au continuat să-l urască pentru că nu-l înțelegeau, alții au început să-l urască tocmai fiindcă-l înțelegeau.

Nu l-a înspăimântat însă drumul greu și spinos ce l-a deschidea în față. L-a acceptat bucuros și a intrat pe făgașul suferinței, plin de curaj. La puțin timp a dat peste un om care și el își ducea calvarul. S'au privit limpede în ochi, și-au întins mâna și și-au unit cărările.

Azi, pe amândoi îi acoperă aceeași pace, același pământ. DAR AU INVINS.

În nopțile albe petrecute la oală cu cei câțiva din jurul lor, au plămădit o cruciadă: „Cruciada Românilor”.

Și în jurul IDEII, au început să se strângă păleurii, păcurii, de răzvrătiți. Veneau din toate părțile, obidiți cu inima plină de nădejde și îngrosau rândurile.

Trădați de „stanga” scârbiți de „dreapta”. S-au început a băta drumul nou:

„Nici stanga nici dreapta” aceasta a fost linia. Au împărțit lumea în oameni care muncesc și în oameni care nu muncesc. Plini de dragoste pentru cei dintâi, au jurat lupta im-

potriva celorlalți. Au ales MUNCA.

Au văzut că oamenii sunt cinstiți sau necinstiți și au ales CINSTEA, iar între adevăr și minciună au îndrăgit ADEVĂRUL. Acesta le-a fost programul, aceasta deviza.

Primul a căzut Istrati. Celălalt a pornit vijelios mai departe să-și implinească soarta. Și-a întregit programul și a precizat linia și-a întărit cadrele.

Acum nu mai erau puțini. Erau mulți, și tot mai mulți veneau în rândurile omului ce se anunța înouitor de vremuri. Într-o zi a căzut.

Dar a invins Cruciața! Azi pornim mai departe la drum. Plini de curaj și bărbăție urmărim linia trasată de Mihail Stelescu și Panait Istrati. Nu înțelegem să ne abatem nici spre „dreapta” nici spre „stanga” mai puțin în brațele demagogiei de la „centru” care ar dori bucuoase să ne înăbușe la piept.

Cei ce prezintă „Cruciada” sub alt aspect — oricine ar fi ei — mint și înșală.

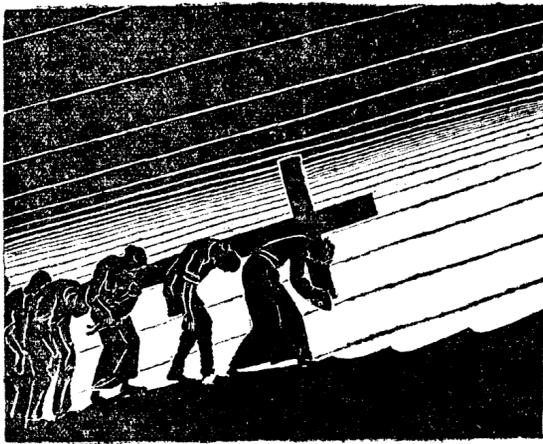
Sunt mulți cei ce ne vroiesc comunisti. O spunem pentru toți și pentru totdeauna: Nu suntem și nu vom fi niciodată comunisti.

Pentru cei ce ne înfățișează ca pe o dizidență „de dreapta” răspunsul este același categoric: NU.

Drumul nostru e nou. Lupta noastră e cinstită. Ea nu se dă pentru ciolan. Nu luptăm pentru a veni la putere.

Luptăm pentru mai binele neamului nostru și vom izbândi.

Vasile C. Dumitrescu

Cuvânt de lămurire pentru Cruciați și pentru prietenii „Cruciadei Românilor”

În urma asasinării lui Mihail Stelescu, acei ce l-au asasinat pe el, au încercat să asasinze și „Cruciada Românilor”. Dar cum poporul care clopârțise omul nu a putut răpune și mișcarea s'a recurs la intrigă și perfidii.

Profitându-se de momentul de dezolare produs de dispariția ce lui ce fusese sufletul „Cruciadei” au fost introduși printre noi agenți, care să răspândească zvonuri răuvoitoare și să semene discordia.

Dar în cursa întinsă de vrășmași nu s'au prins decât prea puțini, trei, patru la număr, cărora le fusese dată însărcinarea să discrediteze mișcarea înfățișând-o ca fiind susținătoare a crezului comunist.

În adevăr, în ultimele două numere a le ziarului nostru, cei câțiva rătăciți au și încercat să expună — ca fiind ale mișcării — idei cu tendințe comuniste. Strecurarea în ziar a articolelor tendențioase fiind făcută împotriva indicațiilor date de conducerea mișcării, iar ideile exprimate fiind în desăvârșită opoziție cu acele care au determinat nașterea a „Cruciadei” vinovații au fost scoși din rândurile noastre.

Dezaproșăm în totul încercarea perfidă ce s'a săvârșit, ținem să aducem la cunoștința tuturor ca mișcarea cruciată a luat flință d'n credință că este imperioasă nevoie de începerea unei lupte de apărare a Românilor, împotriva tuturor acelor ce stau în calea propășirii lui, în același timp cu lupta pentru îndrumarea neamului, nostru spre o viață mai omenească, mai cinstită și mai demnă.

Or, comunismul fiind socotit de noi ca dușmanul cel mai principal pentru înfăptuirea năzuințelor noastre, înțelegem să-l combatem fără cruțare și fără preget.

Ținem să mai aducem la cunoștința prietenilor noștri că ziarul „Cruciada Românilor” și-a întrerupt pentru câțiva timp apariția fără voia noastră, nefiind lămurit dreptul de proprietate asupra ziarului.

Lipsa provizorie însă a unui organ care să exprime gândirea noastră, nu trebuie să fie un motiv de slăbire a activității noastre. Din potrivă, lu pta trebuie dusă înainte cu puteri sporite, astfel, ca golul lăsat de ziar să nu fie simțit.

Darea de seamă a activității desfășurate de fiecare organ cruciat, urmează să se facă într'un congres ce se va ține în curând și căruii vor fi supuse și alte chestiuni ce își așteaptă soluționarea.

Urăm tuturor spor la muncă.

Trăitorcă Cruciața

COMITETUL DE CONDUCERE

COMUNICAT

Consiliul cruciat de acord cu Comitetul de conducere al Cruciiadei a numit pe dl. Vasile C. Dumitrescu în postul de secretar al Cruciiadei Românilor, pe dl. Iorgu Manu în postul de casier și pe dl. Alexandru Mocanu în postul de Administrator al gazetei și al căminelor.

Oricine se va prezenta în numele Cruciiadei Românilor va trebui să-și dovedească calitatea printr'o de-

gație semnată de d-nii Caragea sau Lecca și de secretarul mișcării.

Nici un membru al Cruciiadei nu poate trata cu nimeni chestiuni ce privesc orientarea mișcării și politica ei.

Nimeni nu poate efectua încasări fără o autorizație specială semnată de secretarul Cruciiadei.

Orice „întrevederi” audiențe și intervenții făcute cu scop personal nu ne pot angaja. TRAIASCA CRUCIADA

Naționalism, politicianism, românism

Teaca politică, în genere, e aceea ce poate construi sau dărâma o viață, o națiune, un stat.

Deaceia, în viața popoarelor au existat indivizi cari s'au confundat cu însăși evoluția lor, nu datorită împrejurărilor, ci ideilor pe cari au știut să le impună și de care au fost conștici în realizările efectuate.

Omul politic ideal, e acel ce știe să smulgă din vâlmășagul înământărilor și suferințelor zilnice ale maselor, adevărul, pe care să-l ridice la valoarea de dogmă și să erceze antidotul necesar, cerut de împrejurări.

rența între politică și politicianism.

În timp ce omul politic e realist și luptă prin jertfirea sa, pentru binele națiunii, căutând să găsească formule cari să concorde cu situațiile, politicianismul se mulțumește cu ceea ce vede și luptă pentru sine jertfând națiunea.

De aici, au pornit și luptele de cucerire ale maselor: unii luptă cu ideea, alții cu băta și banii. Iar din aceste conflicte s'a cîntat a se extrage principiile sterile, pentru redresarea națiunilor.

Masele au fost întotdeauna de partea celui mai tare, iar cel mai „tare” a fost întotdeauna cel mai slab pregătit politic.

Din această cauză nu s'a realizat aproape nimic; cele câteva înfăptuiri cu caracter local, se datoresc mai mult întâmplării, deoarece aproape toate mișcările si-au făcut din conducători câte un mit, iar dacă miturile ar fi fost dărmate, odată cu ele s'ar fi prăbușit și mișcările.

Și cum în lume sunt mentalități diferite, Jogie e să existe și mișcări diferite. Adevărul însă, e unic, nu e nici de stînga, nici de dreapta, nici de centru. Că în fiecare doctrină politică există câte un sâmbure de adevăr, e un ceva incontestabil, de aici însă și până a le socoti drept ideale, există o năică diferență.

Astăzi idealul e confundat cu interesul personal, deacia fiecare fracțiune politică crede că întreg adevărul o de partea sa.

Cei de stînga, comunistii, se încapățânează, cu tot rezultatul negativ din Rusia, să convingă

lumea că numai ei au dreptate. Cei de dreapta, fascistii și național-socialiștii, se ceartă între ei să dovedească ceceea nu poate stînga.

Concluzia: și unii și alții, luptă să conducă lumea, pentru a o putea apoi exploata în interese personale.

Despre centru, burghezia liberalo-conservatoare-democrată, cred că e inutil să mai vorbim. Acest centru e azi iremediabil compromis.

Lupta titanică pentru subjugarea lumii, se dă între dreapta și stînga, cu același scop.

Și una și alta, are calități și defecte, și una și alta ucide oameni pentru... binele lor.

Comunismul luptă pentru „umanitate”, înecînd zilnic în băi de sînge poporul ce deșteptându-se ridică capul. Comunismul e distrus un regim despotice țarist, ca să erceze un altul, sovietic. A distrus o armată, ca să erceze alta, a dărâmat biserici,

ca să ridice sinagogi. A distrus națiunea, pentru internaționalism. Astăzi, când revoluția e clocotită în pieptul națiunii rusești, se încearcă a se arunca răspunderea asupra conducătorilor.

Dar nu ei sunt vinovați, ci defectuositatea ideii lor.

În secolul al douăzecelea, nu ne putem conduce după ideile secolului al 19-lea.

Fiecare idee nouă, apare atunci când trebuie să rezolve o situație, încadrată în timp.

Spovedania unui invins, iar a cea făcără la care s'a oprit a fost românismul predicat de Mihail Stelescu.

De cealaltă parte a baricadului, se află dreapta, reprezentată prin naționalism.

Victorioasă în Italia, Germania, Portugalia și pe punctul de a izbândi în Spania, dreapta reprezintă în aceste țări idealul respectiv, intrucât rezolvă nevoile locale, din necesitatea cărora a luat ființă.

Acest naționalism, care nu înseamnă decât lupta disperată pentru supraviețuirea neamului său, a credinței și datinelor lui, a devenit la noi o profesiune rentabilă și creatoare de situații.

...Și eu am fost odată elev la Eminescu...

Aud că liceul Mihail Eminescu din București, implinește pe curând zecă ani de viață... Pentru vârsta omenească anii aceștia zece, de-abia îți dau dreptul să termini — eu cununa sau fără, — clasele primare... Asta în cazul cel mai fericit, când admitînd că judești mai mult abcedarul decât arselele și cănd o insensibilitate emotivă oarecare, te face să termini odată cu anul școlar și clasa...

În mod obișnuit, la zecă ani încă te sue banica pe masă când are Duminica mosafiri, ca să spui poezii cu cai și El Zorabi și încă te pune mama respectivă în genuchi pe coji de nucii flindec, nu știu pentru a căta oară ai spart fereastră vecinului, eu praștia...

Pentru o blacică din astea de cultură, zecă ani înseamnă însă, mult, mult de tot... Vârsta de acum a liceului Mihail Eminescu ar corespunde — interpretînd grafic seara vieții umane, — bastonului, ochelariilor încleștăți pe nas și pensetă...

Dacă nu nițai însă că oricare moară de lumină, unde sufletele sunt măcinată vioi și încontinuu, este sorocită nemuririi, atunci vă puteți imagina socot — cu ușurință de ce în fața aniversării de astăzi a liceului buhureștean mă plec și ingenușește cu o atît de caldă și efavă religiozitate sufletească.

Și eu am fost odată elev la Eminescu... Știji dumneaovăstră cu căta seamă emofie mărturisesc eu acum lucrul asta, — care, privit superficial și ușor, nu are absolut nici o însemnătate? Știji dumneaovăstră cu căta dragoste deschid poarta aducerilor mele aminte, ca să intru cu pălăria în mână și cu creanga inimii doldora de flori și rouă în lumea lor de vraji și basm?... Și, slavă Domnului, nu sânt nici ministru, nici deputat și nici măcar primar de sector, ca să fac din lucrul asta tohă de demagogie politică sau cartă postală cu literatură electorală... Și, slavă Domnului, n'a trecut decât un an de-abia, de-atunci, de cănd am eșit pe poarta liceului oarecum accidentat, oarecum invalid...

Dar uite, închid ochii și mă văd corigent la limba latină învărtind creta în mână la examenul de fine de an și ascultînd primăvara ce gâlgaie, bozată în senin și lumină, dincolo de ferestri... Și îl văd pe domnul David C. Popescu, cel mai tău, mal înțelegător și mai poet dintre dascălii mei de atunci cerându-mi ea, în loc de versuri din Horatiu să-i declar o poezie de-a mea, eu primăvară și eu cer mult și larg...

Sau îl văd pe domnul profesor Mărăcneanu — ah, ce mai profesor de limba română! — răsucindu-și ceasul pe mână și întrebându-mă zămbind: „ce facem cu revista domnule Manolescu?”

Și iarăși totul se pierde în amintiri și iarăși totul se pierde și mă văd tot în haine kăki și tot cu număr galben la mână, răspunzînd scriitorului Nusi Talliu la Istorie, doamnei Elisabeta Florescu la Geografie (de căte ori o întălesc și acum îl sîrut mîna și mă podidesc lacrimile aducîndu-mi aminte cu căta sfîntă dragoste ne lăsa să copiem la teze...) — domnului C. D. Vasiliu — un bărbat frumos ca o statuie și înțelegător ca un părinte — la drept, domnului Lăzărescu la franceză, părintelui Ionescu — ce minunat duhovnic spiritual! — la religie, sau domnului Gheorghiu la științe naturale... Mă mai văd făcînd toate șotile din lume în fruntea bandei mele, (Mihai Muceleanu, Ilie Voiculescu, Jean Stoian, Buftea Zega, Dumitrescu Mustăți, Gigi Petrescu — vă amintiti?) domnului Panait Mihăilescu la desen, sau domnului Biuik la muzică cînd ne explica dumnealui, pentru a o mia oară, teoria contrapunctului...

Și imi reamintesc, cu genele umede de luna savenitului, toate serbările organizate săptămînal, din același nebulă demn al inimii care mă trimisese la Academia Regală de Muzică și Artă Dramatică, pe scena școlii, sub părințesca ocrotire a omului director Gheorghiu Gheorghiu, serbări, serbări ce mă au făcut tot cântierul pe un eal breaz în tot cartierul cu licee de fete al căei Rahovei...

Doamnelor și domnilor, iertă-mi vă rog divertimentul asta lirie, melodramatic și insuportabil pentru dumneaovăstră... Iertăți-mă, dar liceul asta de pe băncile căruii mă furat atît de frumos viața (am chiblit într'o zi dela cursuri și trei ore, sus, în Emil Costinescu 17, am sfătuit cu Mihail Stelescu, neuitat meu ideal și camarad doborît atît de mizește din Istorie și desigur...) mi-e drag ce un buncle și sump ce un vers lunar și trist... De liceul astu curat, simplu și mie, mă leaga atatea trînghii de lumină și ce senin încă, sunt sigur, nici odată viața mea pe care mi-o presimt și-o cunosc limpede, nu va ști să le rupă sau să le uite...

Domnule director Gheorghiu, domnule director Gheorghiu, dă-mi voie ca, la 3 Noembrie 1936 să mă sui pe scena pe care ne am stăpănit-o de atatea ori și în nițlocul camarazilor mei încă uniformați și încă tunsii, dă-mi voie să joc — pentru a doua oară — actual patru și cinci din Vlasicu Vodă...

Coboară moldovana dumitale dragoste de suflet până la dorul de astăzi al inimii mele, și lasă-mă să slujesc încă odată pentru colegii mei de eri și de mâine, pentru dascălii mei de totdeauna și pentru telul acela sfînt și măret, și etern, al căruui nume eu atata suavă cinstă îl poartă școala dumitale...

Ion Aurel Manolescu

Ori această luptă nu trebuie dusă unilateral, numai contra crevilor, ci contra tuturor străinilor și chiar a românilor profitorii. Acesta e românism.

Dar exceptînd aceasta, în fruntea unei mișcări naționaliste, trebuie să existe oameni ești din sânul și sângele națiunii, cari să se confunde cu interesele ei. Aceste mișcări trebuie să îmbrățiseze spiritualitatea creștină respectivă. În viața naționalistă e azi, nu e nici una, nici alta.

Prima forță naționalistă a țării, partidul „național-creștin” are în fruntea sa pe Octavian Goga, francmason gradul 23, Gh. Cuza și Stan Ghiteșcu tot francmasoni, deci antireștini.

Toma Alexandrescu
(Continuarea în pag. II-a)

MUNCA-CINSTE-ADEVAR

FRAȚI CRUCIAȚI,

„Cred că nu sunteți babeli!”
Așa ne-a spus odată Mihail Stelescu.

Dece îmi reamintesc azi de acest lucru? Pentru că a sosit momentul să ne arătăm bărbăți galo de sacrificiu pentru un crez, galo la datorie pentru o muncă, pătrunși de adevărul și dreptatea drumului ce am apucat să deslușim dem României și umanității.

Destul cu vorba! Cei ce nu pot fi astfel liberi sunt să ne părăsim. Și chiar de vom rămâne numai doi, tot vom birui.

„Vom merge înainte cu forțele noastre reduse dar titanice în intensitatea lor!”

A sosit vremea ca cei ce se îndoiesc să-și revizuiască conștiințele iar cei ce cred că pot pescui în apă turburată să-și ia tălpășița.

Cei ce vom rămâne să ne reculegem și să nu uităm încă ne așteaptă o datorie ce se cere împlinită.

Fiecare la postul lui, acolo unde a fost pus, să meargă până la capăt. Crucea e grea dar trebuie purtată.

Aceasta în ce privește cadrele!

In ce privește drumul nostru de acum încolo, nu există îndoeli, ezitări și abateri. El rămâne același ca și până acum, trasat în liniile lui generale le către cei ce au înțeles această „Cruciadă”
Formula: „nici cu dreapta,

nici cu stânga și nici cu central”
trebuie să nu fie luate drept un joc de cuvinte. Ea reprezintă o orientare nouă. Suntem chemați să creem o doctrină. Ceva nou și sănătos, izvorât din durerile neamului românesc, în acord cu trecutul poporului nostru și în armonie cu momentul istoric.

Acesta este Românișmul.

Paralel cu aceasta trebuie să formăm cadre, oameni, caractere, care sunt chemate să facă o aplicare a acestei doctrine în terenul social, politic și spiritual.

Pentru aceștia deviza Cruciadei: „Muncă, Cinste, Adevăr” e plină de miez. Ea îi călăuzește în acțiunile lor și formează fundamentul moral al personalității lor.

Acesta este drumul!

Pentru a putea pași cu vrednicie în cel de al treilea an de luptă cruciată se cere deci să aruncăm peste bord orice urmă de ambiguitate personală, ură, patimă sau incăpățănare.

Ele nu fac decât să ne pervertească ființa și să ne pună piedici în propriile noastre picioare.

Cei ce înțeleg să dea exemplu. Cei ce nu înțeleg să caute a înțelege, iar de nu vor voi vor pleca din drumul nostru.

Cu Dumnezeu înainte!
Trăiască Cruciada.

VASILE C. DUMITRESCU

Ideologie Cruciată

Nu înțelegem să facem politiciile așa cum se face politica dela 1924 încoace. Nu înțelegem ca prin gruparea „Cruciada Românișmului” ambiții și interese personale să fie la temelia acestei acțiuni:

Nu înțelegem să fim coadă de topor nimănui, vrem însă ca prin muncă, cinste și adevăr să ajutăm pe toți acei cari vor să ridice la rangul de dogmă ideea Românișmului și prin ea demnitatea țării și prestigiul ei.

Prin concepția dusă la apostolat, a dragostei de aproape, de familie, de neam de datorie și de credință să încheiem acea unitate și acțiune Românească, care să stăpânească munca nerodnică și fratricidă, a acelei mentalități bolnavicioase, creată prin deformarea profesională a demagogiei politice-ego-centristă.

Trecând peste ura de clasă sau de profesie să căutăm a ne apropia pe toți acei care prin activitatea și concepția lor ajută la ridicarea și propășirea neamului. Oricine va fi dușman acestei țări, dacă prin fapt și grai va păcăni împotriva ei.

De aceea contrar programelor politice existente, noi cerem înainte de toate un misticism animator, care să hrănească sufletele din care să înaltească și voința și dorul de a munci și produce.

Pentru acei care însușindu-și această concepție doresc să se alăture mișcării noastre vom analiza punctele esențiale a ideologiei cruciate:

1. Spiritul cruciat se reazi-

ma pe sentimentul unei integrale egalități între Români trecând peste condițiile de cultură sau mijloace de existență.

2. Dragostea de țară nu este un monopol al dreptei, cum nici aspirațiile sociale nu sunt un monopol al stângii. Ele fiind la baza concepției noastre noi înțelegem să le apărăm să le aplicăm real, cinstit și fără demagogie electorală.
3. Noi înțelegem să respectăm și să cunoaștem munca, s'o reabilităm cu îndatoririle cât și cu justa ei remunerație.
4. Să apărăm familia prin protecția lehuzei prin legifera rea completă a problemei asistenței infantile și prin salarizarea progresivă a muncii capului familiei, în raport direct cu greutatea sale casnică dând bine înțeles seama de capacitatea sa de muncă.
5. Să apărăm cu toată energia Patria, atât în cadrul granițelor ei firești și actuale, în contra eventualilor dușmani din afară, cum și împotriva acelor care înăuntrul ei vor căuta să saboteze, să mineze sau să-i micșoreze și prestigiul ei de rezistență.
6. Datoria statului și a componentelor ei este să ajute tot ce servește Patriei, de a o apăra și de a o face respectată.
6. Vrem înprospătarea cadrelor ruginite, repartizarea puterilor, restaurarea răspunderilor suprimarea parazitismului și o continuitate a efortului în fie-care ramură.
7. În afară trebuie căutată să îmbunătățim relațiile de prietenie cu toate țările, căutând să ne apropiem de acele dela care, atât pe tărâmul e-

conomic cât și pe cel politic, să putem câștiga cele mai multe avantaje.

8. Așa cum nu ne vom amesteca în politica internă a altor state, cerem imperios, ca nici menii și sub nici-o formă, decât pe căile oficiale și legale să nu aibă nici dreptul, nici obligația să facă propagandă de orice natură, dăunătoare echilibrului și directivei naționale a Patriei.
- 9) Cooperația, căreia va trebui să i se dea o nuanță mai dezvoltată în toate ramurile de activitate, atât producătoare cât și de desfacere.

Agricultura care va trebui raționalizată și standardizată.

Industria, controlată din punctul de vedere al producției, al salarizării și a putințelor: 1) naționale și 2) de apărare).

Comerțul prin ajungerea cea mai rapidă la simpla lege a cererii și ofertei.

Sporirea mijloacelor de trai, șosele, căi ferate și regularizarea cursurilor de apă.

Și mai prosus de toate armata, adusă la nivelul cerințelor zilei noi, prin creeri de ingineri specialiști, de laboratoare și de uzini proprii, vor face baza studiilor noastre cele mai exacte și precise.

Sporirea productivității terenurilor țărănești precum și ameliorarea calităților lor. Ridicarea standardului de viață atât material cât și moral al clasei rurale.

O justă adaptare a lefurilor stabilindu-se un minim național precum și un maxim.

Const. Caragea

Ardealul în fața trământărilor politice actuale

Desigur, că Ardealul — blocul de clemene al românismului — nu mai e ceea ce a fost odată. Partidele politice au rupt bucăți însemnate din suprafața clădirii, turnată pe un fundament dur, ridicat de legionarii Romei, iar cu aceste bucăți, căzute în valurile trământărilor politice, din prezent, — ca marea în timp de furtună, când cu bucăți rupte din țărnamă, lovește în aceleași țărnamă — lovește în unitatea românimii, cu tendința mai mult decât evidentă, de a o desbina. Această desbinare, dacă s'ar întâmpla pe deplin, ar însemna distrugerea ființei Neamului, tot pe deplin.

Cu toate acestea sufletul Ardealului, nu e distrus. Germenul desbinderii, din cauza țării de rezistență a fundamentului, n'a putut pătrunde în miez. El infectează mai mult suprafața. În adâncimi nu poate răzbi.

Să examinăm suprafața. La prima vedere ne va înfiora următorul fapt: Românii ardeleni ca și cei din întreaga țară, sunt fărâmițati în diferite partide.

Deceurajarea pentru acest lucru, desigur, e importantă, nu trebuie să pătrundă în inimă cinstită, care vede în partide ceea ce sunt. Unele pentru exploatarea muncitorimii române de toate categoriile și în acele timp pentru desbinare, care-i proprie pentru a expune, cât mai mult și cât mai bine, întregul popor român, în fața noulor războaie, ridicând în contra noastră, atât de dușmanii României, cât și de acei ai tuturor popoarelor. Dar acest lucru nu trebuie să descurajeze. Partidele politice nu sunt realități. Sunt teme luate departe de realitate, nefiind chiar și impropriu cu desăvârșire, pentru a se rezolva prin ele, aspirațiile întregului popor român.

Unii vor spune, că au devenit realități, prin acceptarea programelor propovăduite de ele, de către mase, iar ca dovadă învoacă două argumente principale: 1) Poporul le votează în alegeri; 2) Poporul e înregistrat în ele.

Vom vedea intrucât sunt vrednice de crezut. De punctul prim nici nu ne ocupăm prea mult, fiindcă oricine știe, cum se fac alegerile. In ce privește argumentul dela punctul al doilea, vom merge la cel vizat, la popor pentru a nec larifica. Mă mărginesc la ardeleni, însă, cred, că aceeași părere, care-i

dominantă în Ardeal e în toată țara.

Întâi vom constata că oamenii cinștii parăsesc aceste organizații, rămânând în ele cei fără nici un scrupul, cei egoiști și foarte puțin oameni de bună credință. Aceasta în ce privește elita partidelor.

Țăranul îi definește pe toți politicienii cu un singur cuvânt: hoti. El crede că toate aceste organizații sunt la fel, că nu există deosebire între una și cealaltă. „Toti ne-au mințit. Toti ne-au înșelat. Nimeni nu ne-a făcut nimic!”

El știe precis că orice partid își aranjează întâi partizanii în bune situații de ordin material și altceva nimic.

Nu-i plac partidele, dar simpatizează pe anumii bărbăți, nu fiindcă s'ar întru un partid sau într'altul. De pildă mareșalul Averescu e simpatizat ca mare om de armă, cinștit și de caracter. Iuliu Maniu pentru lupta dusă în fruntea ardelenilor din trecut. Țăranul pe acești oameni îi vrea în afară de partide... fiindcă „toate-s rele”.

Prin urmare, partidele nu sunt realități. Ele sunt simple măști, care sunt purtate atât de țăran, cât și de muncitorul industrial, precum și de intelectual. Dacă le vom rupe depe fețele lor, vom constata, că toți au aceeași aspirații, toți sunt la fel... Numai români. Țăranii români. Muncitorii români. Intelectualii români. De o luptă între ei nici nu poate fi vorba. Ei toți doresc un singur lucru: înfrângerea tuturor, fiindcă între ei armonia e strict necesară și aceasta pentru binele tuturor. Ce motive ar putea să-i determine la o luptă între ei? Nici unul. Dacă totuși, anumiți oameni interesați, propagă în vrăjbierea între frați, sunt prea puțini și prea mișei, pentru că mișelii lor să nu fie demascată la timp. Viitorul ne va aduce o surpriză, care va consta din abolirea politicii de partid și înrolarea tuturor fiilor țării, cari sunt părți componente a ei, fiecare, potrivit capacității și aptitudinii lui, la munca pentru propășirea țării, care e a tuturor, nu a partidelor, cum cred unii.

Poporul român nu s'a născut odată cu un partid politic ori care ar fi el și nici nu pieve odată cu acel partid. Așa se prezintă suprafața.

În adâncimi, în fundament, partidele n'au putut schimba nimic. Acolo vom da de vechiul fundament român. De o putere de rezistență formidabilă. Poporul român știe, iar cei cari nu știu, vor ști, că pseudo-naționalismul sau naționalismul fanariot, ce se propagă de unii, partidele de centru sau desmăturat materialismului socialist, sunt rețete pentru salvarea, nu a poporului, ci a dușmanilor poporului.

O singură deosebire există între timp, în care deasupra acestor plauri plana aquila romană, și cel de azi, în ce privește fondul. O adaptare a vechiului drum roman nouilor mijloace moderne de transport. Acest drum e ceea ce trebuie să fie românismul.

Românișmul, după cum l-a definit Mihail Stelescu, nu e de dreapta, nici der stânga și nici de centru. Am putea spune același lucru, dacă vom zice că românismul cuprinde și dreapta și stânga și central, însă cu înlăturarea părților rele dintr-o parte.

Deși în teorie între spiritualismul, care formează baza dreptei și între materialismul care formează baza stângii, sau între acestea și abstracția pură care formează baza democrației, ar exista contradicții, în viață, le găsim concludând în mod nedespărțit. Românismul e spiritualist. E și materialist în sensul, că, orice națiune (triste pe pământ și deci trebuie să fim conșt de aceasta. Nu putem disprețui nici adevărul abstract. Toate aceste trei elemente formează baza unui naționalism care se poate aplica în orice țară. E naționalismul realității. Aplicat la noi, acest naționalism, va trebui să țină cont de aspirațiile specifice neamului nostru. El devine deci Românism. Ardelenii nu vor disprețui niciodată această realitate. S'ar sinucide în acest caz.

Eugeniu Georgiu

Trei luni dela moartea lui Mihail Stelescu

Săptămâna aceasta s'au împlinit trei luni de când Mihail Stelescu a stropit cu sârgele lui patul de spitalul Brâncovenesc, cimențând prin jertfa ființei sale fundamentul Românișmului curat și viguros pentru care pornise „Cruciada”.

Prieteni și toți aceia ce l-au iubit și au nunciat alături de el, s'au adunat Duminică 18 Oct. la momântul lui, unde a avut loc un parastas. Aci zeci de cruciați au venit plini de avânt să-și plece genuchii lângă tărâna sa și luând pildă din pilda lui să-și întărească sufletele pentru calvarul ce-i așteaptă.

S'au cântat la urmă cântece cruciate și s'a dat onorul cu salut cruciat.

Apoi s'au dus cu toții la momântul lui Panait Istrati de la

a cărui plecare dintre noi se împlinea un an și jumătate.

S'au rugat și aici pentru sufletul lui mare și pentru sfințirea ce-a îndurat-o cu zămbăsenin.

După amiază s'a ținut la sediul Cruciadei Românișmului o ședință comemorativă.

Au vorbit d. V. Dumitrescu amintind celor ce umpleau sala, jertfele morților Cruciadei și stoenirea celor ce azi sunt chemați să-i călăuzească destinele.

A luat apoi cuvântul d. Caliga, mărturisind credințe, speranțe și idealuri.

A fost o zi de reculegere sufletască privită cu drag de undeva de sus, dintr'o lume de unde trei titani ne călăuzesc pașii pe calea spinosă ce ne va duce mâine la împlinirea idealului cruciat.

Curier Cruciat

— Toți cruciații vor trimite în cel mai seurt timp adresele exacte unde pot fi găsiți.

— Cruciații aflați în București vor participa la adunările cruciate din fiecare Joi și la cele publice care se vor anunța la timp.

— Cruciaților șefi de organizații din provincie li s'a trimis o circulară căreia se vor conforma întocmai.

Cei ce n'au primit-o ne vor comunica de îndată pentru a fi puși în curent cu conținutul ei.

— I. V. Harnagea — s'a primit abonamentul. Ziarul vi se va trimite regulat.

— Orice relațiuni și informații se vor cere de la secretariatul general. Numai din această sursă ele sunt valabile.

— Constantin Pană — Argeș — s'a primit raportul. Cele ce ne comunică ne bucură.

Muncește mai departe cu acelaș elan. Cruciada va învinge. Vei primi instrucțiuni amănunțite. Mai scrie ținându-ne în curent cu progresele înlățuite. Ți s'au expedit cele cerute.

ALTA „VITEJIE” LEGIONARA

D. I. A. Manoles cu atacat de Codreniștii

Neobosiți și inșetați de sânge, apașii străinu lui de neam Zilinsky-Codreanu au comis un nou act de bestială lașitate.

Luni 18 Ombrie re-dactorul nostru, d. Ion Aurel Manolescu pe când trecea pe lângă ministerul de război ve nind pe str. Brezoianu, a fost atacat prin surprindere de către șase bestii gardiste care pândeau după un coif.

A fost lovit cu un sac cu nisip în cap și apoi cu o bară de fier peste ochi.

La strigătele victimei, au alergat niște soldați dela minister ceace a hotărât pe „vitejii” legionari s'o ia la picior.

Cazul a fost reclamat celor în drept iar măsurile ce s'au luat sunt cele obișnuite în aceste cazuri. Vinovată e victima care s'a lăsat bătut.

Nu protestăm căci e zadarnic, dar vrem să

arătăm odată mai mult opiniei publice (?) că stăm pe roze.

Tot odată dăm și un răspuns celor ce ne vor pieiera: „NU DAM INA POI NICIODATA”.

IN ACT MIȘELESC

Sub titlul de mai sus ziarul „Viața Nouă” (The New Life) din Dertoit, America, publică în articolul său de fond din 9 August 1936 următoarele:

„O crimă feroasă, nedemă de numele tineretului și al organizației care a comis-o, a răpit viața unui alt tânăr, tot atât de idealist și vajnic luptător al încercatului nostru neam.

Tineri grupați în organizații național-teroriste se dedau la acte cari nu ridică prestigiul activităților lor ci, din contră, provoacă răbdarea și buna înțelegere a poporului nostru din hotarele țării și de pretutindeni.

Noi Românii din acest continent condamnăm cu toată tăria convingeri noastre, acele teroriste menite să compromită reputația și cauza sfântă a neamului nostru; dezaprobam metodele tinerilor, — cari cu re-

volverul caută să-și suprimă adversarii și n'avem decât cuvinte grele de condamnare pentru aceste organizații de fanatizări, fie ele chemate „Garda de Pier”, „Totul pentru Țară” ori altfel. Noi știm că nu există decât o singură armă de convingere pe care poate să conțene societatea omenească de astăzi, aceasta este ARMA CUVANTULUI, fie el scris sau rostit. Fiecare ins își are dreptul la libertatea lui de gândire și de acțiune și dacă prădările lui diferă de ale tale, nu-ți rămâne decât să-l convingi cu arma cea mai puternică care-ți stă la demnă: PUTEREA CUVANTULUI.

„După uciderea mișelească a prim-ministrului Duca și cea a prefectului Manciu dela Iași, această asasinare a lui Mihail Stelescu, directorul „Cruciadei Românișmului”, ne umple inima de mâhnire. Un act de înșelătețe rușinoasă pe care nu vom înșeata tot timpul a-l înșeina și a-l denunța. Și atunci ne întrebăm: ce rost au aceste organizații tineresti cari își propun să suprimă și să asasineze pe fruntașii țării și pe toți aceia pe cari îi bănuiesc că le stau în cale? E o cale greșită pe care a apucat acest tineret; ea nu va duce la izbândă cauzi pe care cred că o slujesc, ci mai degrabă la compromiterea ei. Iată de ce nu putem agreea cu programul terorist al gârziilor, fie ele, de orice culoare...”

Ținem să subliniem că „The New Life” este ziarul tuturor românilor din America. Bate deci o inimă mare în el pentru țara mamă și mai ales pentru faptele pe care aceasta i le trimite...

Naționalism, politicianism, românism

(Urmare din pag. I a)

Frontul Românesc e condus de Vaida Voevod, francmason și de „români” Ed. Mirto, Angheleff, Garabet Aslan, Tillea, etc.

Partidul național agrar, condus de Argetoianu, mare maestru al lojei masonice naționale.

Totul pentru țară, condus de „români”: Corneliu Zilinski, Zizi Cantacuzino, Alecu Cantacuzino, Silaghy, Iasinsky, Flondor, Neghk Toth și de francmasonii: Dan Rădulescu, Flondor, etc.

Aceștia sunt conducătorii „naționalismului” românesc.

„In ședința intimă a marelui loji naționale din str. Câmpianeanu 45, care s'a ținut Vineri, 21 August, la orele 9 seara, o masoni reprezentând partidul agrar al d-lui C. Argetoianu (mare maestru al lojei), partidul d-lui Vaida și partidul național-creștin, s'a discutat formula unui guvern de dreapta, care ar trebui să iasă din colaborarea acestor trei grupări, pe baza unui program fix și condițiunile colaborării”.

Aceste rânduri sunt reproduse din „Sfarmă piatră”, revista de ideologie național-creștină.

Iată așa dar că și dreapta și-a spus cuvântul.

Nu înțelegem să luptăm pentru comunism utopic și perimat, dar nici pentru „naționalismul” condus de mafia

francmasoneriei internaționale. Noi luptăm pentru românism. Românismul e o idee ce are o doctrină, o linie bine definită, stoenită din realitatea suferinței românești.

Atunci, când făzându-ne pe realități am trasat linia Cruciadei Românișmului, nu ne-am uitat nici la stânga, nici la dreapta, ci la pelagra care măcina țărâna, la tuberculoza care distruge muncitorul din uzine, la suferința studentului ce moare de foame, la plaga politicanistă ce fărâmițează energia acestei țări, la nevoile ei, la viitorul neamului nostru al urmașilor noștri.

Românișmul nostru are la baza lui o spiritualitate, spiritualitatea creștină.

Românișmul nostru înțelege să pună accent pe muncă, ca fiind singurul mijloc, prin care se poate îndrepta răul.

Dacă în această doctrină nouă, se găsește puncte și din dreapta și din stânga, nu e decât o simplă coincidență, înseamnă că și stânga și dreapta, au în acea mică parteică de adevăr, acele puncte bune.

Românișmul nostru nu e nici de stânga, nici dreapta, nici democratic. E concretizarea nașunțelor unei națiuni, care va s'ajunge la izbândă, numai prin muncă, cinste și adevăr.

TOMA ALEXANDRESCU

Redacționale

— Orice sume de bani vor fi adresate pe numele Administrației noastre: dl. Alexandru Mocanu, la redacția ziarului în Calea Victoriei 142.

— Pentru d-nii depozitari. — Rugăm pe d-nii depozitari și chioșcari ca decontările capetele de gazetă și tot ce privește vânzarea gazetei să adreseze Administrației noastre. Incasările din vânzări se vor face numai de către d-nul A. Mocanu.

— D-nii Constantin Caragea re-dactorul nostru de politica externă, și dl. Sergiu Leca re-dactor pentru politica internă, și-au reluat activitatea, revenind din concediu.

— „Cruciada mea sau a noastră” de Panait Istrati se mai află în puține exemplare de vânzare la redacția noastră.

— Orice sume de bani vor fi adresate pe numele Administrației noastre d. Alexandru Mocanu, la redacția ziarului în Calea Victoriei No. 142.

Pe cine asasinează codreniștii

In comuna Pădina Jud. Buzău, un creștin și român anume Marin R. Costache a fost asasinat ziua în amiaza mare în fața întregului sat de către o bestie verde.

Crima nu poate fi explicată prin cunoscutele argumente totiste.

Victima era membru al partidului național-creștin. Nu e ră nici „trădător” nici „vândător”. Simplul fapt de a prefera bătăi verzi, băta abstrastă a fost suficient pentru ca asasinul să-l înfigă o balonetă în

plept, s'o răsucescă în rană și apoi să plece liniștit.

Pentru a nu știu, căta oară ne punem întrebarea. Dece bestiile verzi nu asasinează decât români și nu loveșc de cât în creștini?

Poate vr'un comandant al lojei legionaro-farmacemone a „Bunei Vestiri” ar putea să ne dea lămuririle cerute, consultând totodată „Protocolul” înțeleptelor Sionului” care a inspirat, precum vom dovedi-o și cartea căpitanului Pistol Zilinsky.

„După uciderea mișelească a prim-ministrului Duca și cea a prefectului Manciu dela Iași, această asasinare a lui Mihail Stelescu, directorul „Cruciadei Românișmului”, ne umple inima de mâhnire. Un act de înșelătețe rușinoasă pe care nu vom înșeata tot timpul a-l înșeina și a-l denunța. Și atunci ne întrebăm: ce rost au aceste organizații tineresti cari își propun să suprimă și să asasineze pe fruntașii țării și pe toți aceia pe cari îi bănuiesc că le stau în cale? E o cale greșită pe care a apucat acest tineret; ea nu va duce la izbândă cauzi pe care cred că o slujesc, ci mai degrabă la compromiterea ei. Iată de ce nu putem agreea cu programul terorist al gârziilor, fie ele, de orice culoare...”

Ținem să subliniem că „The New Life” este ziarul tuturor românilor din America. Bate deci o inimă mare în el pentru țara mamă și mai ales pentru faptele pe care aceasta i le trimite...